

Lisa McMann

Proklete město

PROSÍM!
ZACHRAŇ MĚ
PROSÍM!

FRAGMENT

Lisa McMann

Prokleté město

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Lisa McMann
Prokleté město – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Proklete město

Lisa McMann

Pro Kennedy

MY

Když je po všem, vydechneme jako starý rozvrzaný dub a cítíme, jak bolest odeznívá, jako kůra olupující se z bílé břízy. Jedna z Našich duší byla osvobozena. Pohybujeme se ztemnělou místností jako figurka po šachovnici, pomalu, centimetr po centimetru posouváme litinové nohy, neslyšně křičíme nápisy vyrytými do dřeva. Voláme svou další oběť, svého dalšího vykupitele. Na Naší tváři se objeví nová řezba:

Dotkni se mě.

Vysvobod' mou duši.

JEDNA

Po zmizení Tiffany Quinnové se všechno změnil.

Z celkového počtu 212 obyvatel městečka Cryer's Cross v Montaně se 178 lidí přidá k šerifu Greenwoodovi v pátrání, jež trvá několik dní, od rozbřesku do tmy. Škola je zavřená, všichni studenti se pátrání účastní, prohledávají cesty a farmy, prodírají se loukami, kde se pasou koně a dobytek, a poli s nově vysázenými bramborami, ječmenem a pšenicí. Šlapou až k úpatí hor a zpátky kolem okraje lesa, ve skupinách po dvou nebo po třech, někteří nervózně, někteří s pláčem, někteří odhodlaně. Čas od času křiknou směrem k ostatním skupinkám, aby se neztratil ještě někdo další – mobilní telefony jsou tu docela k ničemu. Cryer's Cross nemá žádný signál.

O pět dní později není po Tiffany Quinnové stále ani stopy. Zmizela. I když je to nemožné. Je to nemožné, protože představa, že jí někdo něco udělal, je ve

skromném městečku Cryer's Cross k smíchu, a představa, že by tichá milá knihomolka z prváku místní střední školy utekla z domova, úplně sama... Je to zkrátka zcela nemožné.

Jenže Tiffany je vážně pryč.

Přesto ale všichni dál hledají.

Kendall Fletcherová se chvěje a pravidelně se ohlíží přes rameno, jen tak ze zvyku. Zmizení mladší spolužačky ji vyděsilo, to ano, ale také ji rozhodilo tohle narušení jejího zajetého rytmu. Poslední týden výuky zrušený – všechno visí ve vzduchu, otevřené, nedokončené. Celá její rutina je převrácená naruby.

Kendall prochází stovky akrů pozemku jejích rodičů a pokračuje do lesa, unaveně počítá své kroky, plahočí se bramborovými a obilnými poli a mezi stromy. A počítá, stále něco počítá.

Vedle ní jde její nejlepší kamarád Niko Cruz.

On sám by řekl „přítel“.

Jenže mít přítele znamená mít závazky, a závazky, které nemůže dodržet, Kendall obvykle zneklidňuje. „Pojď,“ řekne Nikovi. „Poběžíme.“

A rozeběhne se polem s Nikem v závěsu. Mezi řádky brambor si přihrávají imaginární fotbalový míč a občas z plna hrdla zakřičí: „Tiffany!“ Když přeběhnou na pozemek patřící Nikově rodině, všimnou si velké hnědé hroudy ležící mezi polem ječmene a šterkovou cestou, ale není to Tiffany. Je to jen srna, kterou srazilo auto.

Tiffany tu není. Není nikde.

Začíná pršet a Kendall s Nikem se na chvíli schovají pod strom kousek od farmy. Kendall zírá před sebe a počítá kapky dopadající do šedavého prachu, rychleji a rychleji.

Niko něco povídá, ale Kendall neposlouchá. Musí napočítat aspoň sto kapek, a teprve pak může přestat.

Nakonec je pátrání odvoláno. Teď už místní nemůžou nic dělat a musí hledání přenechat profesionálům. Výsadba je v plném proudu a zemědělci mají své povinnosti, stejně jako studenti. Ti navíc obvykle brigádníci na farmě nebo ve městě. Život musí jít dál.

Pro Kendall je to dlouhé, horké léto plné těžké dřiny. A nejen pro ni. Po měsíci, po dvou měsících, se lidé o Tiffany Quinnové přestanou bavit.

DVĚ

Když v září znovu začne škola, Kendall jako obvykle dorazí do místní jednotřídky jako první, s výjimkou starého pana Greenwooda, školníka na částečný úvazek, který se obvykle stáhne do své sklepní skrýše, když jsou studenti v budově.

Kendall je opálená a vysoká, ale ne nijak přehnaně. Je sportovní typ. V dlouhých hnědých vlasech má od sluníčka zesvětlené pramínky, výsledek letní práce na farmě a každodenního ježdění na traktoru.

Vzhledem k tomu, že traktor v podstatě nahoru a dolů po poli jezdil sám, pouze za pomoci satelitní navigace, měla Kendall až moc času přemýšlet. A když máte v mozku tak trochu závadu, začne vám v něm pořád dokola, jako po nekonečném atletickém oválu, běhat jedna jediná myšlenka. Tiffany Quinnová. Tiffany Quinnová, Tiffany Quinnová.

Kendall si představuje úplně všechno, co se Tiffa-

ny mohlo stát. Utekla z domova. Ztratila se. Někdo ji unesl. Možná i znásilnil a zabil. Kendall přemýšlí, co z toho se skutečně stalo a jestli se na to vůbec někdy přijde. Představuje si, že by se to všechno mohlo stát i jí, a skoro se rozbřečí. Představuje si, jak Tiffany křičí o pomoc, jak prosí o život... Kendall se při vzpomínce na to, jak celé léto kroužila s traktorem po poli, posedlá takovými hroznými myšlenkami, zamlží oči. Zdálo se to tak skutečné, tak strašidelné, jako by každou chvíli měl někdo vyběhnout z lesa a napadnout ji.

Kendall je jasné, že některé ty představy jsou absurdní. Ví to a vždycky to věděla, i v páté třídě, když na sebe každý den s úzkostlivým pláčem horečně vrstvila oblečení – čtyři košile, troje kalhotky, bavlněné šortky pod džínsy – protože se bála, že lidé pod oblečením vidí její nahé tělo. To bylo hrozné období. Podobný strach je únavný, nikdy neustává. Naštěstí psycholožka z okresního města Kendall pomohla. Vysvětlila jí, že má obsedantně kompulzivní poruchu, a její strach nakonec odezněl. Jenže ho nahradily další obsese, další kompulze.

Kendall není blázen. Jen nemůže přestat přemýšlet, hlavně, když se jí v hlavě zasekne nějaká hodně divná myšlenka. Taky se nemůže přestat ohlížet přes rameno – její nejnovější kompulze. Celá ta věc s Tiffany její poruchu zase prohloubila.

Takže Kendall je ráda, že je zpátky ve škole, i když se cítí trochu nesvá kvůli tomu, jak skončil minulý školní rok. Tenhle rok chce začít znovu. Chce přijít na nové myšlenky, nechat se bombardovat domácími úkoly, zaměstnat svou mysl něčím nestrašidelným.

Zase začne chodit na fotbalové tréninky. Dostane nová DVD s tanečními sestavami, které se bude moct naučit. Zaměstná svou hlavu a svoje tělo novými věcmi. Je to úleva.

První školní den Kendall uklidí ve třídě tak, jak to starý pan Greenwood neumí. Otočí odpadkový koš tak, aby prohlubeň směřovala správným směrem, narovná fixy u tabule a seřadí je podle barev tak, aby připomínaly duhu, rozhrne závěsy na přesně tu správnou vzdálenost. Pak pečlivě urovná lavice do kvadrantů: jeden kvadrant se šesti lavicemi pro každý ročník. Mezi jednotlivými sekcemi nechá Kendall uličku pro paní učitelku, aby se tak mohla věnovat každému ročníku zvlášť. Je to lepší, než mít všech dvacet čtyři lavic pohromadě. Takhle to má Kendall ráda.

Nikdo si nikdy nestěžoval.

Nikdo o tom nemá ani potuchy.

Lavice ve škole v Cryer's Cross jsou prastaré bytelné mrchy z padesátých let, které stát zrecykloval bůhví dokud. Přestěhovat je všechny je pořádná rozcvička, ale Kendall se vždycky cítí mnohem líp, když je všechno zpátky v normálu. Pak si všimne, že její lavice z loňska teď skončila v kvadrantu prváků. A v sekci druhého ročníku letos zůstane nejspíš jedna lavice prázdná, tedy pokud není něco pravdy na zvěstech, že se do města přistěhovala nová rodina. To aspoň říkal Niko, ale Kendall ještě nikoho nového ve městě nezahlédla. Nicméně doufá, že je to pravda a že ti noví mají dítě, které bude chodit do druháku a zaplní místo po Tiffany, aby tak v jejich kvadrantu zas bylo všechno, jak má být. I když nejlepší by samozřejmě

bylo, kdyby se vrátila Tiffany. Jenže šerif Greenwood a lidé z televizních zpráv tvrdí, že to se už pravděpodobně nestane. Ne po tak dlouhé době.

Kendall rozhrne závěsy tak, aby jejich okraje byly v jedné linii se zárubní okna. Pak ji přemůže iracionální strach a Kendall zkontroluje zámky na oknech. Nejdřív zápolí s oknem, aby ho otevřela a ujistila se, že zámky fungují, potom všechny přejede ukazováčkem. „Všechno v pořádku,“ pronese. Není tu nikdo, kdo by ji mohl slyšet, ale Kendall to musí vyslovit nahlas, jinak se to nepočítá.

Když si všimne studentů přicházejících přes dvůr k malé budově školy, ještě jednou přelétne pohledem svoje dílo. Dveře se se zavrzáním otevrou. Kendall přejde ke své nové lavici v sekci posledního ročníku, vytáhne z brašny dezinfekční ubrousek a rychle, než někdo přijde a začne si z ní dělat legraci, jím celou lavici očistí. Kendall není obsedantně čistotná, takže si nemusí pořád mýt ruce jako někteří lidé, kteří trpí stejnou poruchou. Ale na začátku roku radši svoje osobní místo zbaví bacilů. Copak to nedělají všichni?

Do třídy vejde Niko a zamíří ke Kendall. Rovné, platinově blond vlasy mu visí do očí. Niko má španělské jméno po svém tátovi, ale vzhled zdědil po mamce, původem z Holandska. Teď pohodí ofinou do strany a zvedne jeden koutek v polovičatém úsměvu. Shodí svou brašnu na podlahu a s obtížemi se vsune do lavice hned vedle Kendall. „Ty lavice s náma teda nerostou,“ poznamená, když se snaží napasovat kolena pod kovovou konstrukci. Pak se nakloní a rychle Kendall

políbí na tvář. „Ahoj. Promiň, že jdu pozdě. Pojedu v sobotu do Bozemanu?“

„Proč?“

„Chci omrknout montanskou státní univerzitu. Podívat se na fakultu pro zdravotní personál.“

Zezadu se ozve odfrknutí. „Zdravotní sestřička Niko.“

„Sklapni, Brandone,“ odpoví Niko s ledovým klidem. Pak vymrští paži, aniž by se ohlédl, a praští Brandona z boku do hlavy.

„Jasně,“ souhlasí Kendall. „Mrknu se, jak jsou na tom s baletem a herectvím. Pro jistotu.“

Niko se soucitně usměje. „Ještě se neozvali?“

„Ne.“ Šance, že by se holka z venkova, která ani nechodila do tanečních, dostala na Juilliard, nejprestižnější uměleckou akademii v Americe, se pravděpodobně rovná nule, ale Kendall nevidí žádný důvod, proč by nemohla začít rovnou na vrcholu.

Kendall počítá studenty, kteří se trousí do třídy. Odečte loňské maturanty a Tiffany Quinnovou, přičte letošní prváky. Paní Hinklerová jim právě vysvětluje zasedací pořádek. Pak hlučné třídě oznámí, že letos přijdou dva noví studenti, což je něco zcela neslýchaného. Takže zvěsti o nové rodině v Cryer's Cross musí být pravdivé. Městečko nejspíš začne pukat ve švech.

„Vypadá to, že letos budeme mít plno,“ zamumlá Kendall. Dvacet čtyři studentů. Dokonalé.

Pak oba noví spolužáci vejdou do třídy a všichni si je začnou zvědavě prohlížet. Paní Hinklerová si je zapíše do třídní knihy a ukáže jim, kam si mají sednout.

Jednoho z nich pošle do sekce čtvrtáků. Kluk se podívá na Kendall a zamračí se.

„Ahoj,“ pozdraví Kendall nového spolužáka, který se právě zastavil u jediné prázdné lavice nalevo od ní.

Nový kluk něco zamumlá, ale ani se na ni nepodívá. Posadí se a položí svůj batoh na zem pod lavici.

Niko se nakloní přes Kendallinu lavici. „Ahoj, já jsem Niko. Jak se vede?“

Nový kluk skoro nepostřehnutelně kývne, ale dál mlčí.

Niko zvedne obočí.

Kendall se zasměje. „No, tak fajn,“ poznamená. „Tohle bude zábava.“ Pak si nového spolužáka prohlédne. Vypadá drsně. Je svalnatý, má snědou kůži a vlnité černé vlasy. Jeho oblečení není značkové, ale je čisté a upravené. Boty má zaprášené, stejně jako všichni. V Cryer's Cross už pěkně dlouho nesprchlo.

Druhý nováček, dívka, která zamířila do sekce druháků, je taky snědá, přes nos a tváře spršku tmavých pih, a stejně vlnité černé vlasy. Oba vypadají velmi přitažlivě „To je tvoje sestra?“ zeptá se Kendall.

Nový spolužák zavře oči a předstírá, že spí s rukama založenýma na hrudi. Kendall vzdychne a obrátí pozornost ke své nové lavici. Čte si nápisy vyryté do dřeva. Jenže už je stejně zná – už je čte celé roky, zná je z paměti. Dokázala by odříkat nápisy z každé lavice. Nemůže si pomoci, je to součást její poruchy.

Být Kendall je vyčerpávající.

Jakmile si paní Hinklerová zapíše do třídnice všechny prváky, představí je celé třídě. Kendall je všechny vesměs zná. Jsou to většinou děti lidí, kteří